

(Fremsat 6/12 89. Første behandling 8/12 89. Betænkning 11/12 89).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den følgende på dagsordenen opførte sag, nemlig:

29) Anden behandling af lovforslag nr. L 88:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove m.v. (Omlægninger i selskabsbeskatningen m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 6/12 89. Første behandling 8/12 89. Betænkning 11/12 89).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Stavad (S):

Der er ikke megen uenighed om, at vi har behov for en tilpasning af vores erhvervsbeskatning, og at vi med den internationale udvikling, vi oplever, bør have bredere skattegrundlag og lavere skatteprocenter. Derfor burde en omlægning af vores erhvervsbeskatning kunne ske i bred enighed i Folketinget.

Hvis vi sammenligner regeringens udspil med Socialdemokratiets, som vi har kendt igennem sommeren, er det et af de områder, hvor lighedspunkterne har været flest. Derfor er det også ærgerligt, at vi skal have en diskussion om netop det punkt.

Det, der skaber diskussionerne, er ikke ønsket om at få en lavere selskabsbeskatning, for det deler vi. Vi mener endda, at regeringen er for lidt konsekvent, for med en 40 pct.s selskabsbeskatning vil vi fortsat ligge i den øverste

tredjedel inden for EF. Det, der deler os, er, at man med en isoleret nedsættelse af selskabsbeskatningen til 40 pct. lukker op for massiv skattetænkning, lukker op for alle de muligheder, som vi kendte, inden de daværende regeringspartier, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet i fællesskab gennemførte en skattereform, hvis hovedsigte var en symmetri, som forhindrede spekulation, og hvis første hensigt i den målsætning, der står i aftalen, er at bekæmpe skattespekulation.

Derfor opretholder det forslag, som Socialdemokratiet har lagt frem til debat som beslutningsforslag nr. B 16, en symmetri. Det er et forslag, som, samtidig med at selskabsbeskatningen sænkes til 35 pct., også omlægger personbeskatningen, så den laveste personbeskatningsprocent bliver ca. 35, og ikke mindst bliver kapitalafkastprocenten også 35. I øvrigt er det indbygget i den omlægning, vi laver, at man over en kortere årrække bevæger sig ned til en laveste procent på 30 både for selskaber og personer.

Derfor havde vi håbet, at vi kunne lave disse ting på fornuftig vis i fællesskab. Det var vort håb, men vi havde en fast overbevisning om, at vi i hvert fald aldrig ville se regeringen fremsætte et forslag om en isoleret nedsættelse af selskabsbeskatningen, for det ville være i strid med både skattereformens bogstav og ikke mindst det grundlag, som var hele fundamentet i den skattereform, vi gennemførte i fællesskab.

Derfor vil jeg endnu en gang appellere til regeringen om at tage den tænkepause, der er nødvendig for at få gennemført ændringerne i en større sammenhæng, eller i det mindste få aftalt nogle omlægninger, således at det, samtidig med at vi gennemfører nedsættelse af selskabsskatteprocenten, ligger åbenbart for enhver, at der ikke er noget at spekulere i, for inden man har nået punktet, hvor man skal score gevinsten ved spekulationen, har vi løst problemet, så der ikke bliver nogen gevinst. Det tror jeg ville tjene Folketinget.

Det danske Folketing vil næsten altid være sådan sammensat, uanset hvilken regering vi måtte have, at der skal samarbejdes på kryds og tværs, hvis der skal skabes flertalsmuligheder. Derudover er der nogle vitale områder, hvor der er behov for, at der er så brede flertal bag lovgivningen, at man ved, at flertallet også vil eksistere efter et valg, også selv om der sker

[Stavad]

nogle mindre forskydninger ved et valg; nogle af os håber på større.

Hvis man nu fra regeringens side laver en isoleret nedsættelse med Fremskridtspartiet i et brud med skattereformen, vil det selvfølgelig blive meget vanskeligere fremover at indgå langsigtede aftaler, når man ikke ved, om dem, man laver aftalerne med, er parat til at holde dem. Det har været en skuffelse at opleve, hvordan statsministeren har benægtet, at det er aftalebrud. Selskabsbeskatning er nævnt tre gange i den aftale, vi indgik, skatteprocenten 50 er nævnt to gange i den aftale, vi indgik, så man fristes til at stille spørgsmålet: Hvor mange gange skal en ting nævnes i en aftale, før statsministeren mener at den er bindende for regeringen?

Jeg vil endda gå så langt som til at sige, at selv om det overhovedet ikke havde været nævnt, lå det som en afgørende forudsætning for den aftale, vi indgik, at der skulle være ens beskatning på virksomheder, der indgår i virksomhedsbeskatningsordningen, og af selskaber. Den symmetri var åbenbar, og den symmetri har den nuværende skatteminister holdt mange begavede taler om. Derudover lå det også helt åbenbart, at selskabsskatteprocenten og kapitalafkastbeskatningsprocenten skulle ligge meget tæt på hinanden, og at det var et hovedformål for at undgå spekulation.

Nu er statsministeren ikke til stede, men så vil jeg godt spørge skatteministeren: Er regeringen ikke parat til i denne sag – nu kommer statsministeren også – at trække vejret og tage en forhandling med Socialdemokratiet for at finde løsninger på de problemer, som man lukker op for med en isoleret nedsættelse af selskabsskatteprocenten? Er regeringen ikke parat til at tage en forhandling med Socialdemokratiet for at undgå, at det aftalebrud, man lægger op til, kan være med til at forpuste luften her i huset og også skabe problemer for en regering, som jeg går ud fra ikke bare vil holde festtaler om det brede samarbejde, men som også vil gøre et forsøg på at praktisere det?

Jeg håber, at statsministeren, nu han er kommet til stede, vil give et svar på det, inden vi går videre i denne sag. Under alle omstændigheder skal jeg bede om, at sagen sendes tilbage til Skatte- og Afgiftsudvalget efter andenbehandlingen.

Rahbæk Møller (SF):

Under udvalgsbehandlingen har regeringen ikke på nogen måde kunnet dokumentere, at dette forslag ikke medfører store, nye huller i skattesystemet, når der skabes en stor forskel mellem selskabsskatteprocenten og personskatteprocenten.

Den har heller ikke kunnet dokumentere, at der ikke opstår massiv ulighed mellem personligt ejede virksomheder – det vil typisk sige små virksomheder – og virksomheder drevet i selskabsform.

Dertil kommer, at dette forslag ikke er den tilnærmelse til forholdene i andre europæiske lande, som der for så vidt kunne være god grund til at gennemføre. Det kunne være fornuftigt nok at sænke selskabsskatteprocenten og udvide skattegrundlaget ved at afskaffe en række skattefiduser. Denne lov nedsætter selskabsskatteprocenten, men beholder næsten alle de fiduser, der enten er ukendte eller afskaffet hos vores handelspartnere. Derfor er SF fortsat imod dette forslag.

Lovforslag nr. L 86, som går ud på at sikre, at den finansielle sektor ikke får det fulde udbytte af en nedsættelse af selskabsskatten, vil vi fortsat stemme for, men jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på en ting, der er dukket op under udvalgsbehandlingen.

Lønsumsafgiften skal ikke kun beregnes af kontantløn, men også af naturalieydelse. Det er fornuftigt nok. Men det har vist sig, at disse naturalieydelse – altså fri bil, fri bolig osv. – kun indgår i lønsummen, hvis der er tale om funktionærer. Hvis der er tale om administrerende direktører, hovedaktionærer eller lignende, regnes de ikke med. Det er en ejendommelig ulighed, at hvis man giver fri bil til en funktionær, beregnes den lønsumsafgift, men ikke hvis man giver det til en administrerende direktør. Det er skændigt, det er karakteristisk for denne regering, karakteristisk for den samordning mellem de højredrejede partier, der foregår for tiden. Men o.k. det hører i det samlede billede med til småtingsafdelingen, så SF vil fortsat stemme for forslaget ved tredjebehandlingen.

Glistrup (FP):

»Komme hjem til jul«-dramatikken i denne sal for nøjagtig to år siden var koncentreret om en diskussion om det forsøg, man dengang

[Glistrup]

gjorde for at omdanne det svenske Harpsunddemokrati til et dansk Marienborgdemokrati, hvor man skulle gavne de store erhvervsvirksomheder på de små erhvervsvirksomheders bekostning.

Regeringen brugte denne Pjaltenhansson-fremgangsmåde til at tale om, at der var en eksportpakke på vej. Det var altså det, som regeringens PR-folk hævdede, og så har de i årene bagefter sagt: Se bare på eksporttallene, hvordan det har hjulpet på vores eksport. Men det er nu nok at pynte sig med lånte fjer, for det er på grund af de enorme fremgange, der i de mellem-liggende år er sket ude på de betalingsdygtige markeder, som vi samhandler med, at vores eksport er steget. Det har intet at gøre med det, som regeringen kaldte eksportpakken.

Men takket være, at regeringen kaldte det eksportpakken, blev EF vågen og sagde: Hov, hov, I kan da ikke begunstige jeres eksport på andre landes bekostning. Nu bygger man så med lovforslag nr. L 86 videre på det, som man skabte for to år siden. Det storhedsvanvid, man havde i december 1987, har vi under behandlingen af L 86 fået at vide at EF-Kommissionen så sent som i maj måned 1989 har lavet en åbningsskrivelse om. Det vil altså sige, at vi befinder os i en situation, hvor EF-Kommissionen vil lave en ny Storebæltssag mod os, som vil få en fatal virkning på L 86. Samtidig præciseres det i svaret fra skatteministeren, at der er private borgere, der har sagsøgt Danmark for EF-Domstolen vedrørende denne arbejdsmarkedsbidragslov. Var det derfor ikke en idé, når vi nu skal have gang i 90'erne, at vi meget hurtigt og ikke bare engang i 90'erne simpelt hen igen ophævede alle disse arbejdsmarkedsbidragsregler, vi vedtog for 2 år siden, hvad enten det så er et forligsbrud i forhold til Socialdemokraterne eller ej, og kommer ind på et grundlag, så vi ikke får en ny Storebæltsskandale med det, som man gennemfører i Folketinget?

For så vidt angår L 98, er der, om man så angriber det nok så kraftigt fra hr. Rahbæk Møllers eller hr. Stavads side, tale om en skattenedsættelse. Det er i hvert fald uafviseligt. Og så slikker Fremskridtsfolk sig om munden, for enhver skattelettelse er god. Det følger af, at enhver skat er hæslig, og derfor må enhver ned-sættelse af en skat være en god ting. Men om det nu lige præcis er det rigtige her 2 år efter 1987-skandalen at sælge den store erhvervs-

skattelettelse, kan man vist diskutere, for de, der betaler selskabsskat, er ikke de dynamiske erhvervsvirksomheder. De har så meget i gang med afskrivningsmuligheder og ekspansioner, at de ikke betaler nogen selskabsskat, og der er eventuelt udenlandske datterselskaber. Selskabsskat betales af, hvad man har liggende af pantebreve og obligationer.

Jeg ved nok, at skatteministeren laver en statistik med 84 pct. eller 14 pct., eller hvad det var, der nu var inde i den finansielle afdeling. Men de selskaber, der fra gammel tid er registreret som erhvervsdrivende selskaber, men som nu er døde hvide elefanter eller disse tomme, sorte planeter, der svæver rundt i rummet, er dem, der har deres pantebreve liggende, og som man begunstiger med denne nedsættelse fra 50 pct. til 40 pct.

I denne relation er det, at man skal se hr. Rahbæk Møllers og hr. Stavads bekymring, for de siger: Jamen vil der nu ikke være mange flere, der simpelt hen lægger det pantebrev, man arvede fra tante Sofie, over i et skuffeselskab, som man køber, og derigennem får en lav beskatning? Jeg tror nok, at man roligt kan fastslå, at hr. Rahbæk Møller og hr. Stavad overdriver deres bekymringer, for der er tale om, at man for indkomståret 1990 med virkning for den skat, der skal betales i november 1991, får denne nedsættelse fra 50 pct. til 40 pct.

Men som vi alle kan se af den store bevægelsesfyldte skattediskussion i dette land, vil skatteprocenterne og skattereglerne på disse områder ganske givet blive ændret kolossalt inden for de kommende år. Derfor vil incitamentet til at lave skattetænkning ved at lave selskaber, som man putter formuen ind i for at få 40 pct.s beskatning, være meget lav, i hvert tilfælde i en tid, hvor valutaliberaliseringsbekendtgørelserne fra EF er trådt i kraft. Når der er så mange internationale realiteter og forbindelser, der er i så enorm vækst, er skattefordelene for dem, der vil lave skattetænkning, så kolossale i de internationale relationer, at det vil være aldeles uprofitabelt at begynde at sysle med, om man kan få en nedsættelse fra 50 pct. til 40 pct. på det danske selskabsområde.

Der er så enormt mange muligheder for langt, langt større skattenedsættelser af varig karakter med de internationale udviklinger, liberaliseringer, EF-regler osv., der gennemføres i øjeblikket, og det vil være varigt og holdbart.

[Glistrup]

Derfor vil det da i de fleste tilfælde være fuldstændig tåbeligt som skatterådgiver at sige til folk, at de skal spekulere i denne nedsættelse fra 50 pct. til 40 pct. Så dér tror jeg nu nok, at både SF og Socialdemokratiet gør sig bekymringer, uden at der er nogen som helst rimelighed i det.

Fremskridtspartiets holdning til de to lovforslag er aldeles klar. De er en del af vores finanslovforlig med regeringen, og derfor stemmer vi ja til dem.

Bente Juncker (CD):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Centrum-Demokraterne stemmer ja til den selskabsskattenedsættelse ved tredjebehandlingen.

Vi synes, det er et positivt signal, som vi giver dels her i landet, dels til udlandet. Om det er en del af skattereformen eller ej, vil jeg tillade mig at sige at jeg ikke synes er så vigtigt. CD's aktier har ikke haft så stor kursværdi i den skattereform, og det er vi selv glade for.

Men det, vi har sagt til regeringen i denne sag, er: Hvorfor tager I ikke en forhandling med Socialdemokratiet om denne sag? Hvorfor prøver I ikke på at tale med dem og få kontakt med dem for at høre deres synspunkter? Hvad regeringen har sagt til det, skal jeg ikke sige noget om, for det er fra lukkede forhandlinger.

Vi er derimod ikke enige i den måde, som det finansieres på. Vi synes ikke om den lønsumsafgift.

Vi synes ikke om, at den finansielle sektor, som gerne skal have et stort og blomstrende område her i København, skal pålægges en sådan afgift. Derfor kan jeg sige til ministeren, at vi endnu ikke har besluttet, om vi vil stemme imod eller undlade at stemme til finansieringen ved tredjebehandlingen.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Stavad og Socialdemokratiet i øvrigt har ved forskellige lejligheder her i den seneste tid især argumenteret for, at denne isolerede sænkning af selskabsskatten fra 50 til 40 pct. vil åbne for ny skattespekulation.

Jeg må klart tilbagevise, at der skulle blive tale om, at der nu åbnes for ny skattespekulation. Det kan man holde mange og lange taler om, og det er uendelig svært rigtig at få hold på de mange eksempler, som Socialdemokratiet forsøger at stille op.

Generelt for disse eksempler gælder imidlertid, at de er teoretiske, hypotetiske, at de er uden hold i den praktiske virkelighed. En række af de eksempler, der er peget på som spekulationsmuligheder, vil derfor slet ikke kunne betale sig og derfor heller ikke finde sted.

Vi har prøvet i Skatteministeriet at gennemregne og analysere et eksempel, hvor lånebetingelserne svarer til, hvad der må antages at gælde for langt de fleste skatteydere. Konklusionen er, at arrangementets omkostninger er så høje, at der ikke er mulighed for at opnå en spekulationsgevinst. Tværtimod vil arrangementet være forbundet med tab.

Nu vil det selvfølgelig føre for vidt her i detaljer at komme ind på alle forudsætninger for regnestykket. Jeg har forstået, at hr. Stavad ønsker lovforslaget tilbage i udvalget. Dér kan jeg levere specificerede forudsætninger.

Men vi har taget udgangspunkt i en lønmodtager med tilstrækkelig stor kreditværdighed til at kunne oprette en kassekredit i et pengeinstitut på 200.000 kr. Skatteyderen kan imidlertid ikke gennemføre arrangementet alene. Det arrangement, hr. Stavad tænker på, er, at man optager et sådant lån, betaler sine renter og får en fradragsværdi for disse renteudgifter på et sted mellem 52 og 58 pct., hvorefter man placerer pengene i et selskab, der kun beskattes med 40 pct.

Hvis det skal være lukrativt, kan man i hvert fald ikke gøre det alene, fordi man jo så bliver hovedaktionær. For at undgå beskatning som hovedaktionær ved selskabets opløsning, er det en nødvendig betingelse, at vedkommende finder mindst 4 andre ligeværdige personer i samme situation uden for familiens kreds. Desuden skal skatteyderen have tillid til, at de øvrige aktionærer ikke vil opløse selskabet i utide, foretage risikobetonede dispositioner eller operere med en forskellig tidshorisont. Endelig må skatteyderen indstille sig på, at en eventuel gevinst tidligst kan opnås efter 3 år.

Jeg tror nok, jeg må sige, at disse betingelser i sig selv er så restriktive, at det vil udelukke mange arrangementer alene af denne årsag.

Lad os så tænke, at arrangementet alligevel bliver sat på skinner. Hvad så? Vi forudsætter, at 5 skatteydere hver optager en kassekredit på 200.000 kr., og at de bliver anbragt i et selskab, der erhverver et kort statspapir til en eller anden rente, der måske kunne være 10 pct. Fore-

[Skatteministeren]

stiller vi os så, at efter godt 3 år likviderer selskabet og aktiverne bliver realiseret, hvilket regnestykke kan man så få ud af det?

Ja, så er der en lang række forhold, der udhuler den umiddelbare gevinst ved forskellen i skattesatserne i selskabet og hos de personer, der deltager i dette tænkte arrangement, som Socialdemokratiet har stillet op.

Aktionæren skal afholde en række omkostninger: gebyrer osv. i forbindelse med, at der bliver optaget kassekredit, stempelafgift, stiftelsesomkostninger, kapitaltilførselsafgift og løbende gebyrer. Selskabet skal afholde en række omkostninger: revisionsudgifter, årlige depotomkostninger og handelsomkostninger ved køb af værdipapirer. Der er også en renteforskel mellem det lån eller de penge, der er placeret i selskabet, og kassekrediten. Disse faktorer i regneeksemplet er så tungtvejende, at arrangementet til trods for den umiddelbare skattebesparelse indebærer et samlet underskud efter skat på knap 20.000 kr. efter 3 år for hver af deltagerne. Her er der i hvert tilfælde tale om ret realistiske forudsætninger, som altså viser, at i dette tænkte eksempel, som Socialdemokratiet har gjort en hel del ud af i den offentlige debat i den sidste tid, vil der være tale om et tab ved at lave denne såkaldte spekulation. På den baggrund må jeg altså afvise, at der i praksis vil udvikle sig nogen synderlig skattetænkning i, at skattesatsen for selskaber nu sættes ned.

Jeg skal da gerne medgive, at også for regeringen er det et mål, at der er symmetri og parallelitet i skattesatserne mellem f.eks. selskaber og personligt ejede virksomheder, mellem selskabsskat og skat af kapitalafkast. Det er uomtvisteligt en fordel, at der er det mindst mulige spænd imellem skattesatserne, men med de meldinger, der er givet fra stort set alle partier i Folketinget, er der også al mulig udsigt til, at det vil være den udvikling, vi vil opleve i de kommende år: at der sker en parallelforskydning nedad i samtlige skattesatser.

Nu tager vi altså et første skridt og må formode, at der i de kommende år vil blive taget yderligere skridt. Der vil også være mange, der tager i betragtning, når de overvejer at gå ind i spekulative arrangementer, at tidshorizonten alligevel nok ikke er så udstrakt, når man skal vurdere spændet i skattesatserne.

Alt taler for, at der i de kommende år vil ske en parallelforskydning nedad af samtlige skattesatser i det danske skattesystem.

Partierne er lidt uenige om, hvorledes denne parallelforskydning nedad i skattesatser skal finansieres, men der er ingen som helst uenighed om retningen, og derfor forstår jeg egentlig ikke den kraftige socialdemokratiske vrede over det, vi foretager her.

Det er kun et skridt i den nødvendige retning, hvis vi skal tilpasse os de vilkår, der gælder i de kommende år – ikke mindst i forbindelse med vores indtræden i EF's indre marked. Den nødvendighed – at foretage denne tilpasning af erhvervsskattesatserne – opvejer efter regeringens opfattelse langt den helt teoretiske ulempe at have et spænd mellem selskabsskattesatsen og de øvrige skattesatser i vores skattesystem.

Så må jeg endelig lige sige til fru Bente Juncker, at det altså ikke er sådan, at danske finansielle institutioner bliver ugunstigt eller urimeligt behandlet efter dette forslag i forhold til deres udenlandske konkurrenter. Der sker tværtimod det, at danske finansielle institutioner nu får skattevilkår, der ligner dem, som deres udenlandske konkurrenter opererer under.

Det, der er karakteristisk for vilkårene i udlandet, er, at selskabsskattesatsen er lavere end de 50 pct., den i øjeblikket er i Danmark.

Til gengæld betaler de udenlandske finansielle institutioner højere arbejdsmarkedsbidrag. Det, regeringen gør med sit forslag nu, er netop at sænke selskabsskatten for de danske finansielle institutioner og så øge det, man kan sammenligne med de udenlandske finansielle institutioners arbejdsmarkedsafgifter. På den baggrund kan man sige, at vi foretager en tilpasning, som gør, at de danske finansielle institutioner konkurrerer på mere lige vilkår med deres udenlandske kolleger.

Lad mig også minde om, at nettogevinsten for pengeinstitutterne i Danmark er beregnet til omkring 600 mio. kr., så ingen kan være i tvivl om, at også den finansielle sektor har meget stor nytte af den omlægning, der her foreslås.

Stavad (S):

Man fik næsten det indtryk ved at lytte til skatteministeren, at det eksempel, som han fremdrog til belysning af de spekulationsmuligheder, som skatteministeren ikke kunne få øje

[Stavad]

på, var ligesom en skabelon med nogle tal, som Socialdemokratiet havde opfundet.

Det er rigtigt, at vi har påpeget problemstillingen, men jeg vil gerne stærkt understrege, at det konkrete eksempel, som skatteministeren forsøgte at ridse konturerne op af, er et, der i hvert fald ikke er opfundet af Socialdemokratiet.

Jeg er helt enig med skatteministeren i, at eksemplet, hvor man laver nye selskaber med 200.000 kr. pr. person, er fuldstændig uinteressant – så langt kan vi godt blive enige – men jeg synes, at regeringen selv meget utvetydigt har erkendt, at der er ganske betydelige spekulationsmuligheder.

Regeringen har måttet erkende, at hvis man nedsatte selskabsskatten også for akkumulerende investeringsforeninger, ville der være betydelige spekulationsmuligheder. Det er også svaret, vi har fået i Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg. Nøjagtig de samme spekulationsmuligheder ligger der i andre konstruktioner, der ligner.

Akkumulerende investeringsforeninger skal opfylde nogle bestemte kriterier for at være akkumulerende investeringsforeninger i lovgivningens forstand. Andre selskaber, der har næsten den samme konstruktion, kan køre over den samme læst.

Det, jeg føler mig overbevist om vi kommer til at se, er nogle pakker bundet sammen fra pengeinstitutter eller andre, hvor man udbyder det hele i en pakke med forholdsvis beskedne omkostninger, med en forholdsvis lav rente, fordi man kan få en høj sikkerhed for sit lån.

Derigennem vil vi komme til at opleve den spekulation, som vi oplevede i stigende udstrækning, indtil vi lukkede i forbindelse med skattereformen. Ministeren må altså finde nogle meget gode forklaringer, hvis ikke han mener, at nøjagtig det, der vil ske, som vi har set i det virkelige liv, sker. Derfor er der for os ingen tvivl om, at den spekulation vil opstå. Vi beklager dybt, at regeringen ikke har villet lytte til de råd, vi har givet. Jeg håber, at det, til trods for at vi ikke har kunnet få svar på det endnu fra regeringen, stadig væk ved nærmere eftertanke kan lykkes at få udsat denne lovgivning, så der kan blive en forhandling imellem Socialdemokratiet og regeringspartierne eller regeringen. Vi har opfordret til det. Vi har ikke fået nogen form for positivt svar. Jeg synes, det er for dårligt. Den

sidste udvej, vi kan blive nødt til at benytte os af, er at benytte forretningsordenens muligheder for at udskyde lovgivningen. Det kan vi gøre med henvisning til de spekulationsmuligheder, som jeg mener der er god grund til at få standset.

Folketinget må vide, hvad dette handler om. Der skal være mulighed for offentligheden for at reagere. Derfor er min opfordring til regeringen stadig væk, at dette anstændigvis burde løses i mindelighed imellem aftalepartnerne. Men anstændighed skal udvises fra to sider, hvis den skal være nogenlunde fuldkommen.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg skal ikke kaste mig ud i at diskutere skatteministerens regnestykker. Den slags egner sig ikke til debat fra en talerstol. Jeg vil bare nøjes med at henvise til, hvad skatteministerens forligspartner, der er ekspert på skatteunddragelse ved hjælp af selskaber, sagde, nemlig at denne kan benyttes til det. Det, hr. Glistrup sagde, var, at der var andre og bedre muligheder ved at gå udenlands. Det vil jeg såmænd ikke anfægte også er rigtigt. Men det væsentlige er, at det selvfølgelig åbner mulighed for skatteundragelse, når man skaber denne forskel mellem personlig beskatning og selskabsbeskatning.

Så hæftede jeg mig i øvrigt ved, at skatteministeren ikke forsøgte at dementere, at lønsumsafgifternes udformning favoriserer firmabilerne til hovedaktionærer og til administrerende direktører. Det gør skatteministeren klogt i, men derved er det altså også bekræftet, hvad jeg sagde lige for.

Glistrup (FP):

Der findes nogle mennesker – socialistiske økonomer og andre med selvmodsigende navne – som hævder, at ADAM og andre store edb-komplekser er vældig begavede, og at man skal være vældig beundrer af det, der kommer ud af det.

Lad os én gang for alle få fastslået, at der ingen grund er til at være imponeret af sådan noget. Edb-maskiner er dumme. Der kommer intet andet output ud af dem, end hvad man har lavet af input.

Præcis det samme gælder, når Skattedepartementet laver beregningseksempler som dem, skatteministeren refererede. Alt efter, hvad han selv putter ind af forudsætninger, kan han få det resultat ud af pølsemaskinen, han vil.

[Gllstrup]

Hvis han nu i stedet for havde taget et eksempel, hvor man for sin kapitalindkomst, for sine renteudgifter, har et fradrag på 69 pct. Det har de folk, vi taler om her, fordi de har en positiv nettokapitalindkomst på over 110.000 kr. Hvis sådanne mennesker med en fradragssats på 69 pct. låner et eller andet beløb, for de har en sikkerhed på 1 mio. kr. f.eks., og dels stiller i sikkerhed det ejerpantebrev, de har på 1 mio. kr., og dels værdien af de aktier, de køber, der selvfølgelig bliver forholdsvis større, når situationen er den, at man har en lav aktiebeskatningsprocent, end når man har en høj selskabsskatteprocent, bliver de mere værd som sikkerhed, så længe man kan stole på, at selskabsskatteprocenten er mindre, og man så belåner det i en bank, skal man ikke være 5, der skal være afhængige af, hvad de 4 andre beslutter. Man skal bare være én, og altså meget mindre end Frelsens Hær i Skive. Her kan man altså simpelt hen bare ene mand gå hen og låne. Så låner man, og så har man pengene inde i aktieselskabet. Så siger skatteministeren: Hov, når man skal trække det ud, er det helt forfærdeligt. Nu kan det være, at det selskab, man er eneaktionær i, vil være så venlig at sørge for, at man får lidt billig rødvin eller nogle gode lystyachter at sejle i om sommeren, eller hvordan de nu vil investere deres midler.

Hvis man nu endelig skulle tage det ud, er der ingen, der tager penge ud til danske beskatningsprocenter mere, når der bare er tale om nogenlunde store beløb. Man laver et datterselskab i Luxembourg eller i Piræus, eller hvor man nu laver det, og så tager man det ud af det datterselskab, der ligger dernede. Så er situationen den, at moderselskabet får nok i udbytte til, at man lige kan klare indfrielsen af det pågældende banklån. Det udløser ikke nogen skat, for det modsvarer anskaffelsen på det. Derfor er der altså 100 pct.'s fortjeneste, og den bingogevinst bliver stort set forøget med om ikke 20 pct. så noget, der nærmer sig 20 pct., når man nedsætter skatten fra 50 til 40. Det var den slags beregningseksempler, der var realistiske at lave som input i Skatteministeriet i stedet for at lave et input, hvor man ved, at outputtet vil blive det, som skatteministeren her redegjorde for, og som han altså også ved vore traditionelle nattesæder i Skatteudvalget vil køre med. Så bliver kødpølsen forhåbentlig bedre denne gang, hvis vi skal underholdes med eksempler af den type, som skatteministeren nævnte.

Der er selvfølgelig øgede omgåelsesmuligheder ved en aktieselskabsbeskatning, der er 20 pct. lavere end den, der gælder i øjeblikket. Det er så evident, at man ikke behøver at lave de store, flotte regneeksempler for at få det fastslået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Man gik først til afstemning vedrørende forslag til lov om lønsumsafgift for virksomheder inden for den finansielle sektor. (Lovforslag nr. L 86).

§§ 1-6, ændringsforslag nr. 1, § 7, således ændret, §§ 8-18, ændringsforslag nr. 2, § 19, således ændret, og §§ 20-22 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af forskellige skattelove m.v. (Omlægninger i selskabsbeskatningen m.v.). (Lovforslag nr. L 88).

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, §§ 2-7, ændringsforslag nr. 2 og § 8, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

30) Anden behandling af lovforslag nr. L 82: